

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 208/07-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. septembra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť J. Ď., S., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1, 3 a 4 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 8 Co 457/06-70 z 31. októbra 2006 v spojení s uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 17 C 163/01-45 zo 14. augusta 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Ď. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. augusta 2007 doručená sťažnosť J. Ď., S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, 3 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8 Co 457/06-70 z 31. októbra 2006 v spojení s uznesením Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k. 17 C 163/01-45 zo 14. augusta 2006.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že 22. januára 2001 podal okresnému súdu návrh „na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k pozemku parc. č. KN

417, predtým KN 152 v k. ú. S., ktorého je z titulu dedenia majoritným vlastníkom v podiele 10/16-in, pretože jeho vlastnícky vzťah a základné právo podľa čl. 20 odst. 1, odst. 3 Ústavy SR, je ostatnými spoluvlastníkmi, hlavne však spoluvlastníčkou v 1 rade J. Ď., sústavne porušovaný“.

Sťažovateľ požiadal okresný súd o zabezpečenie identifikácie predmetnej nehnuteľnosti súdnym znalcom. Okresný súd ho napriek tejto skutočnosti výzvou z 24. januára 2001 požiadal, aby mu v lehote 7 dní predložil identifikáciu predmetnej nehnuteľnosti. Sťažovateľ na túto výzvu reagoval 1. februára 2001, keď predložil okresnému súdu viaceré písomnosti.

Okresný súd uznesením z 2. mája 2006 vyzval sťažovateľa na odstránenie „*vád, ktoré sa zhodujú s požiadavkou sťažovateľa na identifikáciu pozemku parc. č. 152, evidovaného na LV 1068, súdnym znalcom*“. Sťažovateľ na výzvu reagoval podaním z 9. mája 2006, v ktorom doplnil požadované údaje, opätovne požiadal o zameranie pozemku súdnym znalcom a súčasne v prílohe zaslal potvrdenie o prevzatí zákazky na vyhotovenie geometrického plánu pre právne vyporiadanie predmetnej nehnuteľnosti súdnym znalcom.

Napriek uvedenému okresný súd uznesením č. k. 17 C 163/2001-45 zo 14. augusta 2006 podanie sťažovateľa odmietol. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ 24. augusta 2006 odvolanie. Krajský súd uznesením č. k. 8 Co 457/06-70 z 31. októbra 2006 uznesenie okresného súdu zo 14. augusta 2006 potvrdil. Okresný súd následne uznesením č. k. 17 C 163/01-85 z 2. marca 2007 odmietol žiadosť sťažovateľa o oslobodenie od súdnych poplatkov v rámci dovolacieho konania. Krajská prokuratúra v Žiline listom z 25. mája 2007 odmietla podnet sťažovateľa „*na obnovu konania pre porušenie zákona a Ústavy SR zo dňa 22. 3. 2007*“.

Podľa sťažovateľa rozhodnutím krajského súdu v spojení s rozhodnutím okresného súdu a rozhodnutím Krajskej prokuratúry v Žiline došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 3, čl. 39 ods. 1 a 2, čl. 40, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2, ako aj čl. 48

ods. 2 ústavy a tiež aj „k zneužitiu vlastníckeho práva nájmu sťažovateľa“ a súdy rozhodujúce v tejto veci svojimi rozhodnutiami „obišli“ jeho „právo vlastníť majetok a nerušiť ho užívať, ako aj právo súdnej ochrany pred porušovaním základných práv a slobôd sťažovateľa a jeho právo na primerané zabezpečenie v starobe a ochranu zdravia, ktorá je ako ZŤP narušená pre nedostatok finančných prostriedkov, ktoré súd pri oslobodzovaní od súdnych poplatkov nezohľadnil“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd v danej veci takto rozhodol:

„Zamietnutím žalobného návrhu sťažovateľa o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k pozemku parc. č. KN 417, vedeného na LV č. 1068, k. ú. S. po parcelným číslom 152, došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na právo vlastníť majetok a nerušiť ho užívať, bez cudzieho zásahu, upraveného v čl. 20 odst. 1, odst. 3, odst. 4, Ústavy Slovenskej republiky.

Rozhodnutie Krajského súdu uznesením zo dňa 31. 10. 2006, č. k. 8 Co/457/2006-70 v spojení s uznesením Okresného súdu v Žiline č. k. 17 C 163/2001-45 zo dňa 14. 8. 2006 sa zrušujú.

Krajský súd v Žiline je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

K porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy v predmetnej veci malo dôjsť uznesením krajského súdu č. k. 8 Co 457/06-70 z 31. októbra 2006 v spojení s uznesením okresného súdu č. k. 17 C 163/01-45 zo 14. augusta 2006.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 62/02). Jednou zo zákonných podmienok pre jej prijatie na ďalšie konanie je jej podanie v zákonom stanovenej lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa.

Podľa zistenia ústavného súdu uznesenie krajského súdu č. k. 8 Co 457/06-70 z 31. októbra 2006 v spojení s uznesením okresného súdu č. k. 17 C 163/01-45 zo 14. augusta 2006 nadobudlo právoplatnosť 8. decembra 2006.

Sťažnosť sťažovateľa z 30. júla 2007 bola daná na poštovú prepravu 1. augusta 2007 (ústavnému súdu bola doručená 3. augusta 2007).

V rámci odôvodnenia svojej sťažnosti sťažovateľ taktiež poukázal na skutočnosť, že ochrany svojich práv sa domáhal aj prostredníctvom podnetu na podanie mimoriadneho dovolania z 22. marca 2007 adresovaného generálnej prokuratúre Slovenskej republiky. Na uvedený podnet sťažovateľa odpovedala Krajská prokuratúra v Žiline listom z 25. mája 2007, v ktorom konštatovala, že po preskúmaní spisového materiálu vo veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 17 C 163/01 „...splnenie zákonných podmienok na aplikáciu mimoriadneho opravného prostriedku, uvedených v ustanovení § 243e ods. 1 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku... som nezistil...“.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej mimoriadne opravné prostriedky, ktoré sťažovateľ nemôže uplatniť osobne, nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy, ktoré sú mu priamo dostupné. Preto podnet na podanie mimoriadneho dovolania nemá na plynutie lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde žiadny vplyv. Plynutie uvedenej lehoty nie je totiž podmienené snahou sťažovateľa využiť mimoriadne opravné prostriedky, ale naplnením skutočností uvedených v ustanovení § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde (m. m. I. ÚS 209/03).

Sťažovateľ sa teda ochrany svojich označených práv domáhal až po uplynutí lehoty dvoch mesiacov uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. septembra 2007